

Na okně sice visela špinavá záclona nedosahující ani k parapetu, ale závěsy žádné. Bude nutné je opatřit jako bod číslo jedna, pokud nechce, aby jí místní pivaři koukali doslova až do postele. Zdi by taky potřebovaly alespoň vybělit, ale to teď nezvládne. Koupí pár plakátů a odlupující se omítku prostě schová. Kladívko a hřebíky tu snad někde najde. Kuchyň tu není jenom lednice s mikrovlnkou a jednoploténkový vaříč. No... alespoň neztloustne. Co koupelna? Vstala a šla se podívat. Vidina teplé vody lákala. Co vůbec nelákalo, byl závan plísně, a sprchový kout, který už nemohl být menší. Ještěže nejsem velká, pomyslíla si. Pustila sprchu naplno, aby zmizel plesnivý pach, a šla vybalit kosmetiku. Vůně levandule to snad přetluče. Nebo se o to alespoň bude snažit.

Z první velké tašky vybalila deky a povlečení. Václenda sice taky pamatovala lepší časy a bylo zřejmé, že na ní nespával jeden člověk, ale byla čistá. Daniela si připravila lůžkoviny, rozsvítila malou lampičku na nočním stolku a šla prozkoumat toaletu umístěnou vedle koupelny. Místnůstka by vyhovovala svému účelu, kdyby se daly zavřít dveře. Navíc už měla obyvatele: v koutě za mísou sídlil pavouk. Bylo znát, že není zvyklý na vyrušování. Daniela nechápala, z čeho tam ten tvor může žít. Ale když ho tak chvíli pozorovala, prvotní impuls bacit ho novinami se vytratil. Chudák, já se odsud dostanu, někdy a nějak, ale on...

Utrhla kus toaletního papíru, nasypala na něj trochu cukru a malinko ho navlhčila: „Hele, nevím, co

jíš, ale já si taky nemůžu vybírat. Žij si tu, nelez mi to postele a já zapomenu na biolit. Platí? Budu ti říkat Karle.“

Karel přešlápl na svých dlouhých nohách a zdálo se, že proti téhle podnájemkyni celkem nic nenamítá. Možná ji časem naučí i chytat mouchy.

Za okny houstla tma a na Danielu padala tíseň. Nemělo smysl něco dalšího vybalovat, skříň bude muset nejdřív vymýt, možná má také pár obyvatel s tykadly nebo větším počtem nožiček. Byla unavená. Nejlepší bude se umýt a s knížkou a pytlíkem gumových medvídků zalézt do postele. Zítra ji čeká těžký den.

Vlastní příkrývky trošičku odstranily pocit cizoty, na řádky knížky se ale nedokázala soustředit. Opřela se pohodlněji o polštáře a zahleděla se do temného obrysu okna. Co tu sakra vůbec dělám? Jak jsem se vůbec mohla dobrovolně odstěhovat z města do vesnice, kde je víc krav než lidí? Jak to zítra zvládnou? Nemám se kam vrátit, budu to prostě muset zvládnout a budu tu teď muset žít. Než něco vymyslím. Najdu cestu, najdu, ale teď se tu musím chvíli schovat. Chvíli? Trpce si přiznala, že realita je spíš v rámci roku.

Nebyla tak docela pravda, že by se neměla kam vrátit – po rodičích, které jí vzala autonehoda, zdědila třípokojový byt na sídlišti. Sídlíště ale neměla ráda, netoužila být jedním z dvaceti tisíc lidí napaných do většího množství paneláků, než jich na daném prostoru původně mělo stát, a tak byt pro-